

Autoři sobě

Jak jsem potkal Moniku Načevu. Není chytřejší nápad, než jet v sobotu večer metrem do divadla. Divadelní představení souboru VOSTO5, nesoucí jméno Dechovka se hrálo v Libni. Soubor VOSTO5 patří k mým velmi oblíbeným. Prim mezi nimi ale hraje Divadlo Sklep. To je tak velká srdeční záležitost už jen proto, že jsem na něm v podstatě vyrostl. Dovedete si asi představit, jak jsem se tvářil, když na stanici Anděl přistoupila jeho dlouholetá členka a stoupla si vedle mě. Asi dvě stanice jsem sbíral odvahu na to jí oslovit. Povedlo se mi to na Můstku. Musel jsem vypadat jako naprostý idiot. Ale co. Musíme přinášet oběti. Nakonec jsem se dozvěděl, že Monika Načeva v dotyčném představení hraje taky. No není to úžasné. To je jako dát si na pizzu hranolky. Sedli jsme na tramvaj a k mému úžasu jsme se dali do hovoru. Probrali jsme všechno od Sklepa až po půdu. Želbohu jsem neměl nic, čím bych to mohl zaznamenat, a tak vám to můžu jen vyprávět. Náš host je s tímto divadlem také často spojován. Vždycky ale omylem. Jedná se totiž o jeho jmenovce. Luboš Veselý byl naprosto ochotný a vstřícný poodhrnout oponu svého života. Otočte stranu, dočtete Ikona a zajděte si na Besídku divadla Sklep.

Příjemné čtení

Udržujte svou ledničku plnou...

Prokop Košář

Moudro měsíce

"Představte si to ticho, kdyby lidé říkali jen to, co vědí"
Karel Čapek

Redaktoři: Prokop Košář
Jan Köhler

"Zametač": MgA. Jana Franková

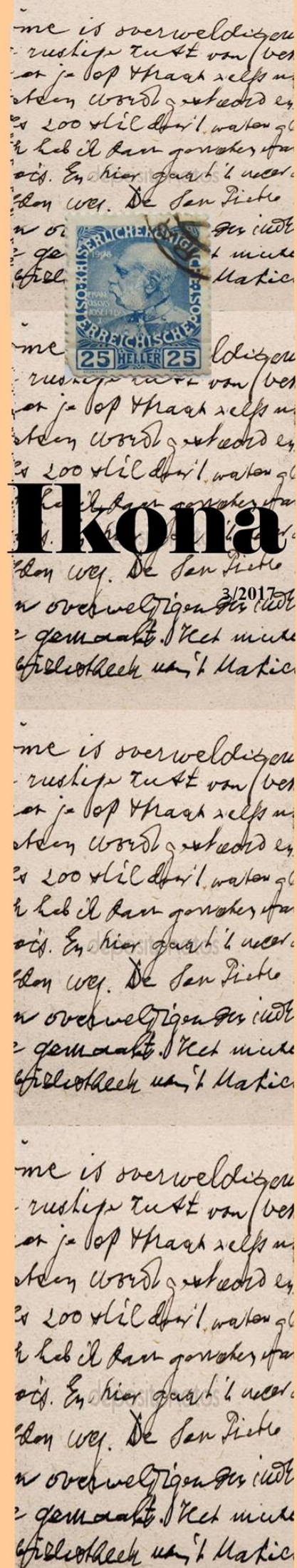
Zdroje: Google

Kontakty: Ikona

 casopis_ikona

 DRDS

Dismanův rozhlasový
dětský soubor

Ikona

Luboš Veselý (55)

Kdy jste si uvědomil, že chcete být hercem?

Byla to vlastně náhoda, protože já jsem do deseti let docela sportoval. Vyrůstal jsem na malém městě, hrál fotbal, hokej a lyžoval, ale před jedenáctým rokem jsem si na tréninku utrl meniskus, byl jsem nějakou dobu v nemocnici a byl zproštěn tělocviku. Shodou okolností tou dobou přišla Soňa Pavelková, maminka Ondřeje Pavelky, na naši základní školu propagovat literárně-dramatický kroužek v Lidové škole umění v Ostrově nad Ohří, který vedla. Mě to zaujalo, a protože jsem byl hyperaktivní dítě, tak jsem se přihlásil. O tom, že budu hercem, jsem začal uvažovat až někdy ve čtrnácti letech, kdy jsme pod vedením Soni Pavelkové vyhrávali různé recitační soutěže. Díky tomu jsem se potom přihlásil na konzervatoř a našťastí mě vzali.

Začínal jste v oblastních divadlech. Od Kladna až po Brno. Jak jste se dostal do Prahy?

Do Prahy jsem přišel v roce 1977 a s kamarády Lukášem Vaculíkem a Ondřejem Vetchým jsme chodili na představení do Disku, Ondřej Pavelka mě pozval do Rubínu, což byla domovská scéna Divadla na okraji, které zřizovalo Pražské kulturní středisko. Tam byl amatérský soubor. Ten pořádal konkurz, na který jsem se přihlásil koncem prvního roku na škole. Přijali mě, a tak pozvolna začala spolupráce s Divadlem na okraji. Přestože mě ze školy vyhodili a já byl dva roky na vojně, tak po tom, co jsem se z vojny vrátil, mohl jsem hrát právě v Divadle na okraji, které se v roce 1987 rozpadlo a začalo se jmenovat A studio. Poslední inscenace, kterou jsem tu dělal, byl *Vojcek*. Při tom se mi v Brně, kam jsem pravidelně jezdil, narodila dcera Johanka, takže jsem v osmdesátém devátém, bez jakékoliv souvislosti s politikou odešel do Brna. Tam jsem byl chvíli na volné noze, pak jsem se hlásil na JAMU, kde bylo možné studovat i bez maturity obor loutkářství, ale dostal jsem nabídku jít rovnou do loutkového divadla Radost. Dále jsem divadla střídal, například HaDivadlo, Husa na provázku a divadlo Sedm a půl. Zhruba před osmi lety jsem se vracel zpátky do Prahy

jako host do Švandova divadla a tam jsem zkoušel zase *Vojcka*, takže s *Vojckem* jsem z Prahy odcházel a s *Vojckem* jsem se do Prahy i vracel.

Čím vás herectví naplňovalo, byl váš vztah k divadlu vždycky stejný?

Pro mě byla vždy rozhodující parta lidí v divadle. Stalo se, že mě divadlo přestalo bavit, anebo jsem to i po finanční stránce nezvládal, tak jsem divadla nechal a živil se rukama. Dělal jsem různě po farmách, v Rakousku jsem zedničil, v Holandsku jsem myl nádobí. Nebylo to tak, že jsem vždycky chtěl být za každou cenu hercem. Začínal jsem na malých scénách a zůstalo mi to.

V únoru letošního roku se konala premiéra filmu *Bába z ledu*, kde jste se musel nořit do ledové Vltavy. Jak jste se na takovou roli připravoval?

Jsou režiséři, kteří když mi nabídnou práci, tak do toho jdu okamžitě a ani se neptám na scénář. Bohdan Sláma je jedním z nich. Zeptal se mě, jestli bych do toho šel. Samozřejmě s tím, že budu muset trénovat. V té době jsem moc nezkoušel, takže jsem na to měl čas. Chodil jsem od října třikrát týdně do Vltavy. Začal jsem asi na deseti stupních. V listopadu se začalo točit, pak byla malá pauza přes svátky, potom leden, únor. V té době byl můj rekord asi čtyři stupně. Mě to teda chytlo, tak jsem u toho zůstal a ten oddíl, který nám zprostředkoval tréninky, se stal mým domovským. Chodím pravidelně trénovat, vyplaval jsem si třídu a plaval jsem i v nula stupňové vodě.

Co považujete za svou životní roli?

Největší rolí byla asi *Antonova šance* v osmdesátých letech. To se se mnou docela dlouho táhlo. Později i režiséři říkali, že chtějí, abych hrál podobné role. Já jsem i několik scénářů odmítl, protože jsem nechtěl být takhle určen. Pak se mi to trochu vymstilo, protože se o mě říkalo, že odmítám a docela dlouho jsem netočil. Další věc byla *Franz a Felice* o Franzi Kafkovi, kde jsem potkal spoustu mých hereckých kamarádů a přátel. Můj velmi oblíbený režisér je Jiří Svoboda, a to i když u něj hraju menší role. Vždycky jsem šťastný, když mi zavolá.

Jaký je váš životní sen? Co byste si chtěl splnit?

Mám takový svůj skromný sen. Chtěl bych si koupit nějaký menší domeček s velkou zahradou, chtěl bych mít psa. Bydlet někde blízko oblastního divadla a hrát na oblasti. V případě, že by byl zájem, tak klidně i dva natáčecí dny do měsíce by mi úplně bohatě stačily. To bych si rád splnil.

Připravil: Prokop Košar